

İnsanlığın Ederi

— enver-ozcaglayan · 03 Aralık 2024

İnsanlığın Ederi!..

Ne rüyaya darıldım, ne falcıya gücendim,
Tutuklu kaldım sende, kendime eden Ben'dim.
İkaz aldıkça şaşkı, üzüldüm de hâlime,
Bir vefasız yâr için, bilmem neye güvendim?

Şaşkın ördek misali, benim sana bulaştı;
Hani aklım nerede, duygular beni aştı.
İradem zaptetmedi toz pembe hayalleri,
Kafatasım çatladı, şeytanlar göğe kaçtı.

Gönül bazen dalıyor bilmediği sulara,
Benzetiyor kendini çalımlı kuğulara.
Oysa sevdâ neyine; hazanı çoktan geçtin,
Çekilmek zamanıdır bilinmez kuytulara.

Yazanlar böyle yazmış defterine kaderi,
Bu sahnede oynadın mutluluğu, kederi.
Koca dünya dediğin; ne de küçükmüş meğer,

Birkaç yıla sığmamış insanlığın ederi!

Öyleyse yaz, çiz yine; geleceğe ün bırak,
Nice ömür çürümüş toprakta yaprak yaprak.
Bir Elif boyu uza, bilinmeze doğru koş,
Nasılsa kapatacak üstünü kara toprak...

Fatih-İST.

03.Nisan.2020

EnverÖzçağlayan